

19de JAARGANG, NR. 357
10 MEI 2021

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

5 JAZZ OP DE PLAAT

Julian Lage, Engels/Herman/Teepe,
 Avishai Cohen (bas), Nick Kerkhoff,
 Van der Weide/Zwerver e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

- 12** Erics hardbop-archieff (Eric Ineke)
14 Fletcher Henderson (Erik M. Frans)
19 Europe Jazz Media Chart Mei
20 Fotoverslag Jazzahead! 2021

17,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 – 01 03 2021

NR. 358 KOMT 31 MEI UIT

BERICHTEN

**Medeoprichtster Haags podium
 De Regentenkamer krijgt lintje**

Thea van Loon (80), medeoprichtster en gedurende dertig jaar de drijvende kracht achter het Haagse jazzpodium De Regentenkamer, is benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau. Zij kreeg de bijbehorende versierselen op 27 april uit handen van de burgemeester van Den Haag, Jan van Zanen. Bij de uitreiking verzorgde pianist Bob Wijnen de muzikale omlijsting. De Regentenkamer gaat sinds enige tijd door het leven als De Nieuwe Kamer, podium voor jazz, wereld- en improvisatiemuziek.

**Jazzmusici verzorgen
 workshops voor Leidse kinderen**

Zangeres Ester van Hees, percussionist Tjeerd Klapwijk, fluitist Ronald Sniijders en trombonist Joseph Bowie geven in Leiden workshops aan kinderen. Van Hees gaf 28 april een zangworkshop voor kinderen van vier tot zes jaar in buurtcentrum De Mors. Maar de musici gaan ook met oudere kinderen aan de slag. Organisatie Samen Ondernemend Leiden (SOL) wil met de workshops kinderen activeren en ze in contact brengen met muziek die ze doorgaans niet horen. Ouders en verzorgers mogen vanwege de coronamaatregelen (nog) niet meedoen. De gratis workshops worden aangeboden onder auspiciën van de organisatie Mu6 Rijnland.

Meer info: <https://stichtingmu6.nl/>

Actuele berichten vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

●
 ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

De hoes van de elpee met de jazzsoundtrack van 'Soul'.

JON BATISTE KRIJGT OSCAR 'BEST ORIGINAL SCORE' VOOR MUZIEK ANIMATIEFILM 'SOUL'

Pianist Jon Batiste heeft een Oscar gekregen voor de jazzmuziek die hij schreef voor de animatiefilm 'Soul'. Hij deelt zijn Academy Award for Best Original Score met Trent Reznor en Atticus Ross. Voor dit tweetal is 'Soul' de tweede film waarvoor ze deze Oscar ontvangen. Eerder werd hun muziek bij de film 'The Social Network' al met deze onderscheiding beloond.

De film 'Soul' kreeg verder de Oscar voor Best Animated Feature. Het is de eerste productie van animatiegrootmacht Pixar met een Afro-Amerikaanse hoofdpersoon. Hij heet Joe Gardner, is muziekleraar op een middelbare school, en droomt ervan als jazzmuzikant op het podium te staan. Onder anderen pianist Herbie Hancock en drummer Terri Lyne Carrington waren als adviseurs aan de productie verbonden. Hancock kreeg overigens ook ooit de Oscar voor Best Original Score. Dat was in 1986 voor Bertrand Taverniers film 'Round Midnight'. Saxofonist Dexter Gordon vervulde daarin de hoofdrol.

Beluister hier een stuk van de soundtrack van 'Soul':
<https://bit.ly/2PzHoL2>

Huiskamerfestival Jazzathome Mechelen slaat nog een jaar over

Evenals vorig jaar gaat het huiskamerfestival Jazzathome dit jaar in september niet door. Volgens de Mechelse organisatoren vraagt de formule maanden voorbereiding. Door de onzekerheden rondom corona kan uiteindelijk al het werk voor niets zijn geweest. "Toch gooien we de handdoek nog niet in de ring: als de omstandigheden het toelaten, willen we in september enkele alternatieve, met Jazzathome gerelateerde concerten organiseren", aldus de organisatoren.

inJazz-showcases 2021 in juni en november digitaal aangeboden

De showcases van het jaarlijkse netwerk- en showcase-evenement inJazz zullen dit jaar digitaal plaatsvinden. Zes- tien groepen uit Nederland zullen zich op 23 juni en 24 juni en op 3 november en 4 november 2021 presenteren. De optredens worden binnenkort opgenomen in het Bimhuis (Amsterdam), TivoliVredenburg (Utrecht), LantarenVenster (Rotterdam) en Paradox (Tilburg). Onder meer Alexander en Tijn Wybenga AM.OK zijn geselecteerd.

JAZZ IN BEELD (ARCHIEF)

Zanger Kurt Elling op het Blue Note Records Festival 2007 (tegenwoordig Gent Jazz Festival) in Gent. (Foto: Tom Beetz)

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

GEEN BOY EDGAR PRIJS-UITREIKING IN 2021

De Boy Edgar Prijs, de belangrijkste Nederlandse jazzprijs, wordt in 2021 niet uitgereikt. Dit is besloten omdat de Boy Edgar Prijs-tournee van de winnaar van 2020, trompettist Ack van Rooyen, door de coronamaatregelen nog gemaakt moet worden en het komende najaar zijn beslag krijgt. De volgende prijswinnaar wordt volgend jaar in juni bekendgemaakt tijdens het evenement InJazz 2022.

Die prijswinnaar 2022 krijgt een geldprijs van 25.000 euro. Dat is het dubbele van het huidige bedrag. Die verdubbeling is mogelijk omdat het Fonds Podiumkunsten voortaan de betaling zal doen. Deze organisatie heeft namelijk per 30 april de organisatie, selectie en uitreiking van de Stichting Boy Edgar Prijs overgenomen. Friederike Darius, voorzitter van de Stichting Boy Edgar Prijs: "We zijn bijzonder verheugd dat dit tot een gegarandeerde continuïteit van de Boy Edgar Prijs heeft geleid, en bovendien tot een verdubbeling van het prijzengeld. We hebben het volste vertrouwen dat het Fonds Podiumkunsten met onze vaste, trouwe partners ook de komende jaren inspirerende winnaars voor de belangrijkste Nederlandse jazzprijs presenteert." Vast onderdeel van de prijs blijft de bronzen wisselsculptuur 'John Coltrane' van Jan Wolkers.

NIEUWE ORGANISATIE 'WIJ ZIJN JAZZ' GAAT AANDACHT VOOR NEDERLANDSE JAZZ VRAGEN

Met als doel 'het promoten en versterken van de Nederlandse jazz' is 30 april - de internationale jazzdag - een organisatie met de naam Wij Zijn Jazz van start gegaan. Bij het initiatief zijn musici, producenten, programmamakers, podia, festivals en belangenorganisaties betrokken. Er moet meer aandacht komen voor jazz in de media, in de politiek en in het onderwijs, menen de initiatiefnemers.

Wij Zijn Jazz is ontstaan uit een video-overleg dat sinds de eerste lockdown op initiatief van inJazz/Buma Cultuur wordt gehouden. Daaruit bleek dat partijen uit de jazz meer willen samenwerken om gezamenlijk een vuist te maken. "De culturele en maatschappelijke relevantie van jazz staat politiek onder druk, terwijl er mooie dingen gebeuren", menen de initiatiefnemers. Iedereen met een hart voor jazz is welkom om zich aan te sluiten, benadrukken ze, dus ook elke jazzliefhebber. Onder meer de Vereniging Nederlandse Jazzpodia en Jazzfestivals, de Bond Improviserende Musici, Buma Cultuur, het Nederlands Jazz Archief en Jazz Maastricht hebben zich al gemeld. Om de Nederlandse jazz onder de aandacht te brengen gaat Wij Zijn Jazz 'campagne voeren, onderwerpen agenderen, acties op touw zetten, nieuwe ontwikkelingen stimuleren en lobbyen voor [het belang van] een duurzame en inclusieve jazzsector'. John Weijers (Zennez Records), Sandra Gevaert, Marcel van den Broek, Berenice van Leer en Marieke Meischke houden Wij Zijn Jazz draaiende. **Meer info:** www.wijzijnjazz.nl

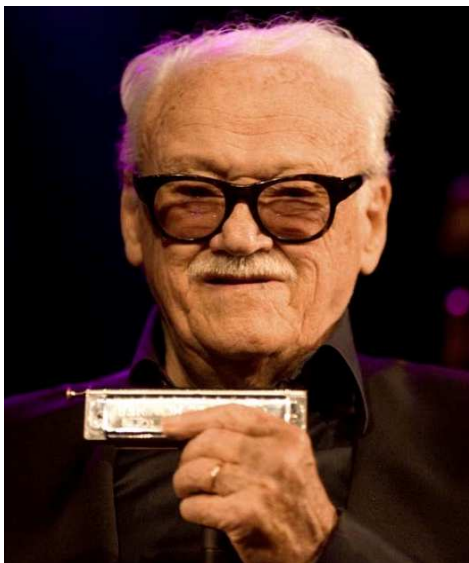
Wij Zijn Jazz presenteerde zich 1 mei bij Co Live!
<https://bit.ly/3b00TUX>

Bimhuis lid vereniging van poppodia

Het Amsterdamse podium BIMHUIS is lid geworden van de Vereniging Nederlandse Poppodia en -Festivals (VNPF). Dat meldt de brancheorganisatie 22 april op haar website. De VNPF behartigt de collectieve belangen van de poppodia en -festivals.

HONDERSTE GEBOORTEDAG TOOTS THIELEMANS UITGEBREID GEVIERD

De honderdste geboortedag van Toots Thielemans, 29 april 2022, zal niet onopgemerkt voorbij gaan. Een week eerder opent de tentoonstelling 'Toots 100, The Sound of a Belgian Legend' in de Koninklijke Bibliotheek. En op 29 april zelf gaat in Bozar (Brussel) ter ere van Toots een suite in première die speciaal voor deze gelegenheid gecomponeerd en gearrangeerd wordt.

Toots Thielemans op het festival Jazz Middelheim 2010. (Foto: Tom Beetz)

De feestelijkheden zijn een initiatief van de Stichting Toots Thielemans. In die organisatie is het beheer van het artistiek erfgoed van Thielemans ondergebracht. Ook Huguette Thielemans, de weduwe van Toots, is bij de viering betrokken. De tentoonstelling 'Toots 100' laat bezoekers de 'sound van Toots' ontdekken aan de hand van geluidsopnames, foto's, tekeningen, partituren, handschriften en de instrumenten van Toots. Veel daarvan komt uit de collectie van de Koninklijke Bibliotheek en het Brusselse Muziekinstrumentenmuseum. Aan het verjaardagsconcert doen tal van nationale en internationale musici mee. Ze worden gesteund door een bigband en een orkest. Tezamen maken ze een reis door het muzikale leven van Toots. Ook elders in België zal stilgestaan worden bij de honderdste geboortedag. In Brussel bijvoorbeeld tijdens het Brussels Jazz Weekend en het Brosella Festival. Baron Toots Thielemans overleed op 22 augustus 2016. Hij werd 94 jaar oud.

Meer info: www.toots100.be.

RECORDAANTAL DEELNEMERS AAN SESSIES EN PANELS BIJ DIGITALE BEURS JAZZAHEAD!

De leden van het Sun-Mi Hong 5-tet melden zich in Bremen met het bewijs van hun negatieve coronatest. (Foto: Jan Rathke)

Meer bezoekers dan ooit namen dit jaar deel aan de sessies en panels van het netwerk- en showcase-evenement Jazzahead! Dat is te danken aan de coronapandemie, zo zegt de organisatie. Jazzahead! voltrok zich van 29 april tot en met 2 mei 2021 namelijk geheel via internet vanuit Bremen en dat verlaagde de drempel tot deelname. Na afloop hadden de organisatoren 902 deelnemers uit vijftig landen en negentig exposanten uit 41 landen geteld.

Het was 'een enorme uitdaging' om het geheel digitaal handen en voeten te geven, zegt Jazzahead!-oprichter Hans Peter Schneider, "want dit is een evenement dat het moet hebben van persoonlijke ontmoetingen." Jazzahead! schrappen in 2021 was echter geen optie. "Het voelde absoluut als een noodzaak om de jazzscene in deze moeilijke tijden een platform te bieden", aldus Sybille Kornitschky van de organiserende Messe Bremen. "Na afloop hoorden we dat mensen het professionele programma zowel stimulerend als nuttig hadden gevonden." Als te doen gebruikelijk konden ook weer enige tientallen formaties zich via showcases aan de beursgangers presenteren, waaronder dit jaar ook het Nederlandse **Sun-Mi Hong Quintet** en de Guy Salamon Group. Tijdens de beurs exclusief voor de bezoekers, maar vanaf 21 juni zijn de streams door iedereen te bekijken op de website van Jazzahead! Volgend jaar is Jazzahead! van 28 april tot 1 mei 2022. Canada zal dan partnerland zijn. (zie ook pag. 20 e.v.)

De regie van de Jazzahead!-livestream. (Foto: Jan Rathke)

Het affiche van Jazz in 't Park 2019.

Festival Jazz in 't Park jaarlijks in een ander Gents park

De komende jaren strijkt het gratis festival Jazz in 't Park niet meer als vanouds in het Zuidpark in Gent neer, maar gaat het op tournee langs andere Gentse parken en deelgemeenten. Dit jaar staat het podium van 2 tot en met 5 september in het Frans Tochpark in Gentbrugge. Het idee om te rouleren ontstond nadat het festival vorig jaar september vanwege de coronamaatregelen in de binnentuin van de Sint-Pietersabdij werd gehouden. Onder meer het Alex Koo Trio, Baron-De Looze-Verheyen, Filip Verneert & Enrique Simon Quartet, Nabou, Eric Legnini en Kleptomatics staan op het affiche. Die afwisseling beviel het organiserende stadsbestuur zo goed dat andere parken en deelgemeenten het festival nu ook onderdak mogen gaan bieden. Zo kan de festivalbezoeker meteen de 'verborgen groene parels' van de stad ontdekken, is de achterliggende gedachte.

Gent Jazz 2021 gaat niet door

Het festival Gent Jazz 2021 is afgeblazen, omdat duidelijkheid over de duur van de coronabeperkingen te lang op zich laat wachten. Een besluit dat genomen is 'met spijt in het hart'. "Want we weten dat heel wat Belgische (jazz)artiesten enorm hard naar deze zomer uitkeken", aldus de organisatie. Die had lang gehoopt dat met een voorspoedig tempo van vaccineren het festival van 8 tot en met 17 juli zou kunnen doorgaan. Mogelijk komt er in juli nog wel een alternatief festival: "Hoe dat er juist zal uitzien? Dat weten we nog niet."

LUCY WIJNANDS WINNAAR ELLA FITZGERALD VOCAL COMPETITION

Lucy Wijnands heeft 24 april de vierde Ella Fitzgerald Vocal Competition gewonnen. Dit concours vond digitaal plaats vanuit de National Press Club in Washington, D.C. De winnares kreeg een bedrag van 1.500 dollar.

Lucy Wijnands was een van de vijf finalisten van het concours. De andere zangeressen kwamen uit Duitsland, Zuid-Afrika en de VS. Ze zouden oorspronkelijk vorig jaar al meedoen, maar de editie 2020 kwam te vervallen vanwege de coronapandemie. Lucy Wijnands is de dochter van pianist Bram Wijnands. Die had in 1989 een trio met Joris Teepe op bas (later Jos Machtel en Hein Kalter) en Jurgen Welge op drums (en ook Remco van Schaik) en studeerde aan het Hilversums Conservatorium. Enige tijd na afronding van zijn studie vestigde hij zich in Kansas City. Daar woont zijn dochter ook. Wijnands komt geregeld naar Nederland. Zo was hij decennialang tijdens Jazz in Duketown te horen in hotel Centraal in Den Bosch.

MAASTRICHT JAZZ AWARDS 2021 UITGEREIKT

Kontury (publieksprijs), Dishwasher (beste professionele formatie) en Luminaria (beste studentenformatie) hebben een Maastricht Jazz Award 2021 gewonnen. Dit werd op 28 april in een livestream vanuit Maastricht bekendgemaakt.

Het jaarlijkse concours vond dit jaar geheel virtueel plaats. De deelnemers konden hun muzikale verrichtingen op video insturen. Bij het maken van de filmpjes kregen ze professionele hulp. De jury, met Raoul Boers (digitale technologie-expert), Marieke Meischke (bestuurslid Jazz Maastricht) en Roderik Povel (zanger, componist), maakte op basis van de video's een keuze. De winnaars krijgen onder meer een geldbedrag en professionele coaching. De bekendmaking van de winnaars is op YouTube terug te kijken: <https://www.youtube.com/watch?v=1MGdGKsY7BY>.

Maak hier kennis met de winnaars en hun video's:

Kontury (Agnieszka Bukowska (zang), Aleksanders Marinicevs (gitaar), Sima Dere (drums), Abhin Iype (piano), Manuel Luque (bas)): <https://www.youtube.com/watch?v=zmofYyo3sqI>

Dishwasher (Arno Grootaers (drums), Louise Van Den Heuvel (bas), Werend Van Den Bossche (sax)): https://www.youtube.com/watch?v=Tm5mRkz_By0

Luminaria (Giacomo Tabacco (gitaar), Arturo Ramirez (drums), Jose' Parces (sax), Hyung Jin Ee (sax)): <https://www.youtube.com/watch?v=0txxgk3CM60>

JAZZ OP DE PLAAT

ENGELS/TEEPE/HERMAN
When Will The Blues Leave
Dox Records

Nu u dit leest, zal Albert Jan 'John' Engels inmiddels 86 zijn geworden. Maar oud worden, daar heeft hij helemaal geen tijd voor. Toen hij 80 werd, vierde hij dat met een enorme tournee en de veelgeprezen biografie 'Hé vogel, wanneer spelen we weer?' In het Bimhuis liep het grote feestconcert pas ten einde toen de tent écht moest sluiten en het personeel toch écht naar huis wilde. De pauzes waren kort, want 'pauzeren, dat doe je maar in je kist'. Wat zullen we nou krijgen.

Zo drumde John door tot zijn 85ste verjaardag op 13 mei 2020. Daar hoorde ook weer een tournee bij, maar die concerten werden 'godver-de-godver' allemaal afgelast. "Het lijkt wel oorlog! Al hebben we nu te eten", zei hij tegen de recensent. Op de verjaardag zelf sleepte hij met echtgenote/steun en toeverlaat Liz wat trommels en bekkens naar de stoep voor de benedenwoning aan de Amsterdamse Bredeweg ('Broadway'), waar John speelde met wie er maar langs kwam. Vervolgens zat hij twee dagen op het podium van het Bimhuis met Benjamin Herman en Joris Teepe om dit album op te nemen. De tent was verder leeg, op de opnametechnici en nog wat hulptroepen na. Ruimte genoeg om de anderhalve meter in acht te nemen.

Teepe en Herman zijn muzikanten naar zijn hart. Ze weten wat ze kunnen verwachten en wat zich nooit laat voorspellen. John houdt van bassisten met een timing als een rots, zodat hij als slagwerker zijn gang kan gaan. Want alleen maar braafjes ting-tinge-ting tikken, dat doe hij niet meer. Ze moeten ook een dikke, vette sound hebben, alsof ze zonder versterker pal naast zijn hi-hat staan. En als bassolo's wil hij geen gepiel maar noten die ertoe doen. Compacte melodietjes, muzikale aforismen, 'verhaaltjes' zoals Oscar Pettiford die vertelde. Teepe beantwoordt moeiteloos aan heel dit eisenpakket. Let ook op hoe hij The Peacocks plukt: ultra-langzaam, met slechts twee noten per maat. Dat hoort zo.

En dan Benjamin Herman. Een vlotte altist met ook al een oerdegelijke timing. Die weet dat John liefst eindeloos repeteert, slechts onderbroken door onnavolgbare toespraken over Chet, Swingen, Vogels, de Kosmos en zijn 'Volgende Leven', want dan wordt hij bassist. En dat, eenmaal op het podium of in de studio, menige afspraak weer wordt losgelaten. Immers: "Elke dag begint de shit weer opnieuw." John en hij delen een liefde voor oude, bijna archaïsche liedjes waarvan John elk accentje kan meespelen. Songs als 'Sonny boy' en 'I found a new baby' kennen ze werkelijk door en door en dus níet van die ene versie die je toevallig in een of ander Real Book aantreft.

Teepe en Herman weten net zo goed als John zelf dat de oude baas geen oude baas is. Hij swingt niet een klein beetje maar alsof zijn leven ervan afhangt. Hij speelt typische bebopfiguren, passend laid-back getimed en soms op orkaansterkte. Hij last onverwachte breaks in en valt soms helemaal stil, een compleet chorus lang, zodat de solist het alleen moet zien te redden. Deze uitdagende attitude werkt als iedereen speelt met 'tweehonderd procent concentratie'. Dat doet het trio hier. Gefeliciteerd.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Benjamin Herman (altsax),
 Joris Teepe (bas),
 John Engels (drums).

Bekijk het trio live in het Bimhuis (maart 2021):
<https://www.youtube.com/watch?v=O9bHblyzkNw>

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS 357
Wij maakten voor u een Spotify-afspeellijst met nummers uit de hier besproken albums. Klik op deze link en luister: <https://spoti.fi/3vHy1IQ>

SERGIO ARMAROLI/FRITZ HAUSER**Angelica**

Leo Records

In 2017 maakten de Italiaanse slagwerker Sergio Armaroli en zijn Zwitserse collega Fritz Hauser een album met de veelzeggende titel 'Structuring The Silence'. Armaroli schreef daarvoor een soort partituur met vooral aanwijzingen, waarvan de stiltes ook integraal onderdeel uitmaakten. Voor het Angelica-festival in Bologna (in januari 2019) voerde het tweetal het stuk live uit. Armaroli speelt hier alleen vibrafoon, maar dat wil geenszins zeggen dat hij als enige verantwoordelijk is voor het melodisch materiaal. Want het bedenken van drumliedjes kun je heel goed aan Hauser overlaten. Soms zijn die zo klein als een speeldoosmelodietje en op andere momenten jazz- of bluesachtig van aard. Ritmiek is uiteraard een belangrijk ingrediënt, maar wordt soms heel onnadrukkelijk en speels gesuggereerd, en dat is heel knap. Minstens even knap is het dynamiekgebruik van het duo, maar gezien de titel van het stuk dat de eerste 35 minuten van het album in beslag neemt, is dat ook niet zo vreemd. Het publiek smult ervan, want je kunt bij wijze van spreken een speld horen vallen. Na het applaus spelen Armaroli en Hauser nog een tweede uitgebreide improvisatie, simpelweg 'Angelica' getiteld. Ook hierin wisselen kamermuziek- en jazzachtige momenten elkaar af en horen we in de kraakheldere opnamen nogmaals hoe prachtig Hauser zijn drumstel heeft gestemd en hoe subliem zijn techniek met brushes is.

Herman te Loo**Bezetting:**Sergio Armaroli (vibrafoon),
Fritz Hauser (drums).**Luister hier naar 'Structuring the silence':**<https://youtu.be/YZyyPp3EkWQ>**NOAH HAIDU****Slowly: Song For Keith Jarrett**

Sunnyside Records

Wie is pianist Noah Haidu? Hij maakte enkele jaren terug een album als tribuut (ja, alweer een tribuut) aan Kenny Kirkland. Nu verschijnt een volgend tribuut (alwéér, enzovoorts) aan Keith Jarrett; de niet-fysieke cd die ik hier bespreek. Zoals we weten, treedt Jarrett niet meer op sinds enkele beroertes in 2018. Aanleiding om even stil te staan bij zijn werk.

(Een tweede, maar vermeende aanleiding: zijn label meldt trots dat dit album op 7 mei dit jaar uitkwam, exact één dag voor Jarretts 75ste verjaardag. Wij zullen dit teruglezen in menig recensie, maar niet hier. Want Jarrett werd toen 76, aangezien hij van 1945 is.)

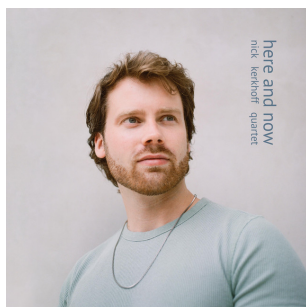
Haidu lijkt bijna een kameleon. Inderdaad heeft hij goed geluisterd naar het zorgvuldige toucher en de soms bijna extatische uitspattingen zoals we die kennen van dit grote voorbeeld. Maar tussen de bedrijven door laat hij horen ook zijn Oscar Peterson te kennen, alsmede een eregalerij vol andere grootheden.

Het titelstuk 'Slowly' is onduidelijk, in alle opzichten. Is er een melodie, is er een tempo, waar gaan de akkoorden naartoe? Maar hij speelt ook een parelend 'What a difference a day makes' en een héél ingetogen 'But beautiful'. De thema's komen er gaaf uit; Haidu staat hier niet voorop maar het fraaie materiaal dat hij selecteerde. Hij lijkt zich daarbij vooral te oriënteren op het Standards Trio van Jarrett. Een goede keuze, voor wie Jarretts soloconcerten wel eens langdradig vond.

Ook Haidu (47) weet zich ondersteund door twee vermaarde veteranen - Buster Williams (79) en Billy Hart (80) - met het verschil dat zij zich wat meer tot regulier begeleiden beperken. Dit is nou eenmaal geen trio dat jarenlang over de wereld trok. Niettemin droegen ze ook eigen werk bij. Dit was voor hen niet zomaar een 'gigje', misschien wel omdat ze eindelijk even weer 'mochten' in coronatijd.

Het meest oorspronkelijk klinkt de leider als hij zich volstrekt laat gaan, waarop hij vergeet wie hij ook alweer aan het eren was. 'What a difference a day makes' loopt uit in heftige, steeds herhaalde loopjes. 'Georgia on my mind' eindigt met dreunende akkoorden. Of dat mooi en verantwoord is, zal hem op die momenten in de studio worst wezen; dit kwam uit zijn tenen, het moest eruit, ook al ging de wereld ten onder.

Jeroen de Valk**Bezetting:**Noah Haidu (piano),
Buster Williams (bas),
Billy Hart (drums).**Maak hier kennis met Noah Haidu:**<https://www.youtube.com/watch?v=94UUxWC9F48>

NICK KERKHOFF QUARTET**Here And Now****Eigen Beheer/www.nickkerkhoff.nl**

Nick Kerkhoff (1991) is een veelgevraagde sessie-muzikant in het oosten des lands en docent basgitaar op een instituut in Hengelo met de mooie naam Popschool. Met dit album wil hij toch ook eens als leider op de voorgrond treden. Want hij is - naast een oerbassist met een onfeilbaar gevoel voor de grondtoon op de één - ook een solist en componist.

Op zijn basgitaar heeft hij zo te horen een vijfde snaar naast de gebruikelijke vier. En dan niet een lage B- maar een hoge C-snaar. Daarmee kun je gitaarachtige solo's spelen, waarna je probleemloos terugkeert naar de diepte. Geregeld moet uw verslaggever aan Weather Report denken, met de vingervlugge Jaco Pastorius. (Nog steeds een inspiratiebron en godzijdank is Kerkhoff veel te jong om Jaco in diens ontluisterende nadagen te hebben meegemaakt.)

De melodische kant van Kerkhoff is te horen in zijn vele solo's, maar wordt ook ingezet in de arrangementen, waarin de bassist als een extra blazer lijkt te fungeren. De leider - die alle stukken schreef - heeft vast een solide opleiding achter de rug, waarbij heel wat jazz op de muziekstandaard belandde. Maar zijn stukken klinken eerder als popsongs, zij het zonder hitambities.

Vorig jaar, tussen twee lockdowns door, ging de leider met een internationaal kwartet (Italiaanse pianist, Roemeense drummer) even naar een Duitse studio. De band stond daar volkomen in dienst van de eigen werken die de bassist aandroeg. De anderen cijferden zich weg en verhieven hun stem maar zelden, wat een verademing kan zijn voor wie zich snel ergert aan egotripperij. Niettemin vraag je je soms af of de saxofonist al was begonnen met zijn solo, of nog een aarzelend achtergrondje blaast. Als na enkele wat slepende tracks het kortdate slotnummer 'Voice of a new generation' wordt ingezet, is het of Nick Kerkhoff cum suis even niet meer bang zijn dat de burens er last van hebben.

Jeroen de Valk**Bezetting:**

Jesse Schilderink (tenor- en sopraansax),
Emanuelle Pellegrini (piano),
Nick Kerkhoff (basgitaar), George Panaite (drums).

Bekijk hier een video over de cd:<https://bit.ly/3hfQHeP>**BESTE ALBUMS VAN DE JAREN 1990–2020****John Zorn**

Naked City (Elektra/Nonesuch, 1990)

Stan Getz, Kenny Barron

People Time (Verve, 1992)

Don Byron

Tuskegee Experiments (Nonesuch, 1992)

Shirley Horn

Here's to Life (Verve, 1992)

Henry Threadgill

Too Much Sugar For A Dime (Axiom, 1993)

Cassandra Wilson

Blue Light 'Til Dawn (Blue Note, 1993)

Joshua Redman

MoodSwing (Warner Bros., 1994)

Charlie Haden, Hank Jones

Steal Away (Verve, 1995)

Diana Krall

Love Scenes (GRP/Impulse!, 1997)

Brad Mehldau

Songs, The Art Of The Trio Volume Three (WB, 1998)

Andrew Hill

Dusk (Palmetto, 2000)

Jason Moran

Black Stars (Blue Note, 2001)

Wayne Shorter

Footprints Live! (Verve, 2002)

Don Byron

Ivey-Divey (Blue Note, 2004)

Sonny Rollins

Without A Song: The 9/11 Concert (Milestone, 2005)

Michael Brecker

Pilgrimage (Heads Up/Concord, 2007)

Roy Hargrove

Earfood (EmArcy/Decca, 2008)

Charles Lloyd Quartet

Rabo De Nube (ECM, 2008)

Joe Lovano Us Five

Folk Art (Blue Note, 2009)

Miguel Zenón

Esta Plena (Marsalis, 2009)

Terri Lyne Carrington

The Mosaic Project (Concord Jazz, 2011)

Esperanza Spalding

Radio Music Society (Heads Up/Concord, 2002)

Wayne Shorter Quartet

Without a Net (Blue Note, 2013)

Chick Corea Trio

Trilogy (Stretch/Concord Jazz, 2014)

Kamasi Washington

The Epic (Brainfeeder, 2015)

Aziza

Aziza (Dare2, 2016)

Gregory Porter

Take Me To The Alley (Blue Note, 2016)

Vijay Iyer Sextet

Far From Over (ECM, 2017)

Cécile McLorin Salvant

The Window (Mack Avenue, 2018)

Branford Marsalis Quartet

The Secret Between the Shadow and the Soul (Marsalis/OKeh, 2019)

Ter gelegenheid van het vijftigjarig bestaan van het blad JazzTimes kozen de medewerkers in 2020 hun favoriete albums 1970-2020. Meer info: <https://bit.ly/36SCSq1>. Voor de jaren 1970-1990 zie Jazzflits 352.

JULIAN LAGE
Squint
 Blue Note

Julian Lage (1987) is nog relatief jong. Toch is deze Amerikaanse gitarist al in 2010 met zijn debuutalbum 'Sounding Point' genomineerd voor de Grammy Award voor Best Contemporary Jazz Album. Lages cd's verschijnen sindsdien bij het gerenommeerde Blue Note Records. Dan moet je wel veel in je mars hebben, zou je denken. En dat klopt. Ook op Julians laatste plaat 'Squint' is te horen dat hij een creatieve en veelzijdige instrumentalist is. Van de elf stukken op 'Squint' componeerde Lage er negen. Verder horen we twee smaakvolle covers: Johnny Mercers 'Emily' en 'Call of the canyon', beroemd gemaakt door Singing Cowboy Gene Autry. De eigen nummers etaleren Lages liefde voor verschillende stijlen: swingende jazz, pittige blues en stevige rock maar Julian geniet ook van ingetogen en lyrische ballads. Jorge Roeder op bas en Dave King op drums volgen hem naadloos. In één nummer – 'Etude' – laten ze Lage solistisch zijn gang gaan en diens spel is zo compleet dat je de begeleiders niet mist. Goed is te horen dat de mannen na twee jaar intensief toeren in het pre-corona tijdperk elkaar in muzikaal opzicht volledig hebben leren kennen. De nummers zijn alle doordrenkt van chemie. Het resultaat is een fraaie staalkaart van wat iemand, na een gedegen klassieke studie en veel podiumervaring, op gitaar vermag, ondersteund door dienstbare begeleiders.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Julian Lage (gitaar),
 Jorge Roeder (bas),
 Dave King (drums).

Bekijk hier een videoclip van 'Etude':

https://www.youtube.com/watch?v=bFRVK_1o2cU

CLAUDIO SCOLARI PROJECT
Cosmology
 Principal Records

De toonaangevende Italiaanse jazzmuzikant Claudio Scolari zit niet stil. Krap een jaar na de release van zijn vorige cd 'Upside Down' heeft het familiebedrijfje van Scolari het album 'Cosmology' uitgebracht. Met wederom Claudio's zoon op trompet, Daniele Cavalca op drums en diens broer Michele op elektrische bas. Scolari zelf speelt ook weer slagwerk en hij en Daniele voegen synths toe aan het geluidsbeeld.

Claudio neemt ons mee de ruimte in, dit keer. Daar in het 'heelaal' smeedt het kwartet akoestische en elektronische klanken samen tot een eindeloze dialoog. Synths en slagwerk vormden andermaal de ruggengraat, maar ook de echte instrumenten krijgen alle gelegenheid zich te laten horen. Hoewel er dus veel beats klinken, overheersen zij niet en hoor je meer dan genoeg de Fender Rhodes, de akoestische piano en de 'echte' trompet. Stilistisch bewandelt de groep hetzelfde pad als op de vorige plaat. Alle composities zijn weer eigen, gedurfde composities. De nummers kenmerken zich door een gebrek aan voorspelbaarheid. De vier musici spelen met onverwachte tempowisselingen en atonaliteit, maar hoe modern en buitenaards het kwartet soms ook klinkt, het blijft genietbare en enerverende muziek produceren.

Hans Invernizzi

Bezetting:

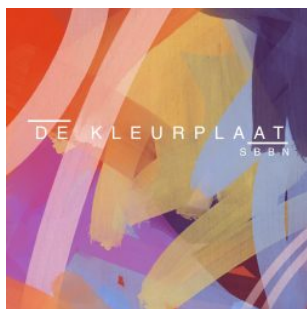
Claudio Scolari (drums, synth programmering),
 Daniele Cavalca (drums, live synths,
 Fender Rhodes, piano), Simone Scolari (trompet),
 Michele Cavalca (elektrische bas).

Bekijk hier een video over de plaat:

<https://www.youtube.com/watch?v=WxK2GdTOBfg>

STUDENTEN BIGBAND NIJMEGEN

De Kleurplaat Eigen Beheer

Er staan slechts vier nummers op het album 'De Kleurplaat' van de Studenten Bigband Nijmegen, maar die zijn de moeite van het beluisteren waard. De 22 man en vrouw sterke band, met als dirigent Berend van Deelen, is naar eigen zeggen beïnvloed door de Britse zanger Jacob Collier, het Amerikaanse collectief Snarky Puppy en de Amerikaanse gitarist Cory Wong.

De cd begint met 'Did you ever feel like a plastic bag' van Kate Perry. Verder horen we 'Dance with somebody' van Mando Diado, 'Never gonna give you up' van Rick Astley en 'Desire' van Japanse jazzpianiste Hiromi. De stukken zijn door de band zelf grondig verbouwd tot funky werk met aanstekelijke zang. De liedjes zijn in eigen studio afgenomen zomer opgenomen. Het spelplezier is overduidelijk aanwezig.

De keuze voor een moderne sound is een goede. De studenten zijn hoorbaar vertrouwd met het traditionele bigbandwerk, maar schuwen terecht hedendaagse invloeden niet. Ze zouden zelfs nog wat brutaler mogen zijn als het om het arrangeren gaat. De band swingt lekker maar neemt geen al te grote risico's. Behalve in 'Desire' waarin de gitarist helemaal losgaat in een overstuurd solo. Dat mag hij vaker doen.

Hans Invernizzi

Bezetting:

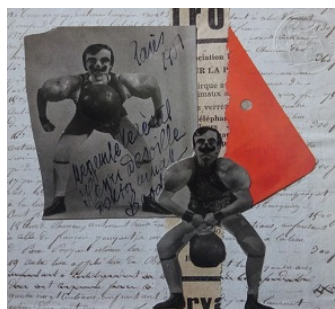
Studenten Bigband Nijmegen
onder leiding van Berend van Deelen.

Maak hier kennis met de bigband:

<https://www.youtube.com/watch?v=k9I5utNaKHY>

RAOUL VAN DER WEIDE/HENK ZWERVER

Modèles Volatils Casco Records

Bassist Raoul van der Weide en gitarist Henk Zwerver vormen de kern van een aantal akoestische improgroepen uit de Amsterdamse scene, zoals het Bertch Quartet, Zwerv en Strings 5. 'Modèles Volatils' is hun eerste album als duo. Hierop verkennen ze de vele klankmogelijkheden die hun beider instrumenten bieden. Opvallend daarbij is hoe percussief de twee spelen. Van der Weide gebruikt letterlijk ook kleine percussie-instrumenten om de snaren van zijn contrabas te bewerken en hanteert verrassend weinig de strijkstok. Veel van de zes geïmproviseerde tracks zijn abstract van aard, maar de heren schuwen niet om melodisch materiaal in hun improvisaties te introduceren. In 'Tomkes' bouwen ze met korte staccato nootjes gezamenlijk een hoekig thema op en 'Before the beginning' heeft iets van een tot abstractie teruggebrachte jazzstandard. In 'L'Esprit des cordes' en 'Manières de la main' produceren ze een eigenzinnig soort swing dat in de verte aan gipsy-jazz lijkt te refereren. Het maakt 'Modèles Volatils' tot een gevarieerd en lichtvoetig album.

Herman te Loo

Bezetting:

Raoul van der Weide (bas, kraakdoos, percussie),
Henk Zwerver (gitaar).

Luister hier naar 'Manières de la main':

<https://www.subdist.com/shop/p/casco07>

AVISHAI COHEN
Two Roses
Razdaz Records

Bezetting:

Avishai Cohen (bas),
 Mark Guilliana (drums),
 Elchin Shirinov (piano),
 Göthenburg Symphony Orchestra
 onder leiding van Alexander Hanson.

De samenwerking van de oorspronkelijk uit Israël afkomstige bassist Avishai Cohen met het Zweedse Göthenburg Symphony Orchestra onder leiding van Alexander Hanson, heeft een bijzonder resultaat opgeleverd.

Wanneer er door jazzmusici wordt samengewerkt met een klassiek orkest, krijgt dat nogal eens een begeleidende rol, soms slechts met aangehouden akkoordklanken door strijkers om de sfeer te verhogen, zonder dat het inhoudelijk iets aan de muziek toevoegt.

Het kan ook anders. Een symfonieorkest kan een zelfstandige rol toebedeeld krijgen. Een voorbeeld is 'Sketch' van John Lewis, een dialoog in jazzidroom tussen het Modern Jazz Quartet en een kamerorkest. Op 'Two Roses' van Avishai Cohen heeft het symfonieorkest echt de hoofdrol. Cohens trio, met drummer Mark Guilliana en pianist Elchin Shirinov, maakt deel uit van de orkestraties. De opzet is: symfonieorkest met jazztrio en niet andersom.

Cohens muzikale wereld is bijzonder ruim. Ze omvat niet alleen jazz, maar ook diverse andere muzikale idiomen, zoals Joodse volksmuziek. Dat komt tot uiting in zijn composities en in de repertoirekeuze. Zo staan er eeuwenoude Sephardische (Iberisch-Joodse) songs op het repertoire. In die liederen ('Morenika' en 'Puncha puncha') is Cohen de vocalist. Twee jazzstandards worden uitgevoerd. 'Nature boy' wordt door Cohen helaas nogal vlak gezongen over een iets te pompeuze orkestbegeleiding. 'A child is born' daarentegen krijgt een originele behandeling door een combinatie van orkestrale variaties met jazzsolo's. Het titelstuk 'Two roses', een compositie van Mordechai Ze'ira, heeft een pakkende, obsessieve melodie die Cohen als vocalise (woordloos) zingt bij wijze van 'leadstem' bij het orkest, gevolgd door een lange pianosolo.

Sommige stukken zijn gebaseerd op ostinato's, steeds herhaalde korte frases of baslijnen, waarboven orkestpartijen zijn uitgewerkt. In 'When I'm falling' wordt een kort zinnetje op vier toonhoogtes (e-d-c-d) op een onregelmatige maatsoort gezongen en steeds herhaald. We horen een korte synthesizersolo in dit popmuziekachtige stuk.

Er is ruimte voor geïmproviseerde solo's, maar niet in alle stukken; zo zijn Cohens composities 'Almah sleeping' (een dalende baslijn met daarop een reeks langzame arpeggio's) en 'Nature talking' geheel orkestraal gearrangeerd en in 'Morenika' doet het trio helemaal niet mee.

Voor de orkestbewerkingen heeft Cohen samengewerkt met verschillende arrangeurs: Jonathan Keren, Robert Sadin, Per Ekdahl en Tscho Theissing. De orkestklank die zij in het leven roepen, doet soms denken aan laatnegentiende-eeuwse orkestmuziek, al klinkt het hier en daar iets moderner. Het gehele arsenaal aan timbres wordt benut: strijkers, blazers, harp, slagwerk (marimba). In 'Arab medley' sluit men aan bij traditionele Arabische muziek en speelt het gehele ensemble unisono (ieder instrument dezelfde melodielijn).

Bij deze productie kan de aloude vraag worden geplaatst: 'is dit nog wel jazz?'. En: 'Is het symfonische jazz?' 'Symfonische popmuziek?' 'Symfonische wereldmuziek?' 'Third stream music?' Laten we alle vormen van hokjesdenken en etikettenplakkerij maar vergeten, dan kunnen we van een rijke symfonische klankwereld genieten.

Ruud Bergamin

Bekijk hier een video over het album:
<https://bit.ly/3emqD6C>

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS 357
Wij maakten voor u een Spotify-afspeellijst met nummers uit de hier besproken albums. Klik op deze link en luister: <https://spoti.fi/3vHy1IQ>

VARIA

Jazzinvloeden in klassieke muziek

De Concertzender zendt sinds begin dit jaar een serie programma's uit over de invloed van jazz in de klassieke muziek van de 20ste eeuw. In elk programma staat een bepaald land centraal. In de eerste twee afleveringen Engeland en in aflevering drie Frankrijk. In de vierde aflevering wordt op 12 mei om 19.00 uur aandacht besteed aan componisten uit Duitsland en Oostenrijk. Samensteller van de programma's is Niklaas Hoekstra. Hij draait muziek van onder anderen William Walton, Constant Lambert, Malcolm Arnold, Claude Debussy, Erik Satie, Darius Milhaud en Paul Hindemith. Enkele voorbeelden:

Engeland

William Walton: Ouverture 'Portsmouth point'; 'Façade II'.

Constant Lambert: 'Trois pièces nègres pour les touches blanches'; 'Rio Grande'.

Malcolm Arnold: Concert nr. 2 voor klarinet en orkest, Op. 115; Concert voor mondharmonica en orkest, Op. 46.

Mark-Anthony Turnage: Klarinetconcert 'Riffs and refrains'; 'Blood on the floor 1'.

Constant Lambert: 'Elegiac Blues'.

Beluister deze muziek hier:

<https://bit.ly/3vLzrSx>

<https://bit.ly/3h5v00T>

Frankrijk

Claude Debussy: 'Golliwog's cakewalk'; 'Minstrels' uit Préludes, boek I; 'General Lavine – eccentric' uit Préludes, boek II.

Erik Satie: 'Rag-time parade'.

Darius Milhaud: 'Trois rags-caprices'; 'La création du monde', Op. 81 (1923).

Maurice Ravel: Vioolsonate nr. 2 (1923).

Claude Bolling: 'Baroque and blue', uit Suite voor fluit en jazz pianotrio (1973).

Beluister deze muziek hier:

<https://bit.ly/3uqH5kS>

Duitsland/Oostenrijk

Paul Hindemith: Suite voor piano, Op. 26 (1922).

Stefan Wolpe: 'Suite from the twenties'.

Ernst Krenek: Suite uit 'Jonny spielt auf'

Boris Blacher: 'Jazz-Koloraturen'; 'Blues – Española – Rumba philharmonica für 12 Violoncelli solo'.

Deze muziek wordt 12 mei om 19.00 uur op de Concertzender uitgezonden: <https://www.concertzender.nl/>

Bent u op zoek naar een recensie van een bepaalde plaat? Kijk dan eens in ons recensieoverzicht of dit album in Jazzflits is besproken. Klik op deze link: <http://bit.ly/2eGAA92>

Bimhuis presenteert digitaal festival met twaalf duo's

Op 14 en 15 mei vindt in het Bimhuis, Amsterdam het digitale festival Spring Streams plaats. In totaal treden die twee avonden twaalf duo's op. De avonden starten om 20.30 uur en duren tot ongeveer 23.30 uur. De deelnemers zijn: Sanne Rambags/Harmen Fraanje; Xavi Torres/Ben van Gelder; Michael Moore/Paul Berner; Ramón Valle/Jamie Peet; Alistair Payne/John Dikeman en Reinier Baas/Martijn Vink (vrijdag 14 mei) en Oene van Geel/Albert van Veenendaal; Fuensanta Méndez/Han Bennink; Ernst Glerum/Timothy Banchet; Sanem Kalfa/Marta Warelis; Sun-Mi Hong/Tristan Renfrow en Joris Roelofs/Bram van Sambeek (zaterdag 15 mei). De digitale toegang is gratis.

Kijk hier op 14 mei: <https://tinyurl.com/4rbdc76b>

kijk hier op 15 mei: <https://tinyurl.com/9aaxw49j>

Jazzfestival Bergen op Zoom vanaf dubbeldekker

JazzBoz, het jazzfestival van Bergen op Zoom, vindt dit jaar voor een deel plaats vanaf een dubbeldekker. Op 29 mei rijdt die bus met jazzmuzikanten door diverse wijken van de stad. De verschillende 'streetparade'-orkesten spelen coronaproof op bijvoorbeeld pleintjes, grasveldjes en in de buurt van hoogbouw. De bewoners daarvan kunnen dan vanaf hun balkon of galerij luisteren. De schoolconcerten voor de groepen 7 en 8 gaan op 28 mei digitaal door vanuit theater De Maagd. En op zondag 30 mei is er als te doen gebruikelijk in een kerk een jazzdienst, die ook via internet te volgen is. Vorig jaar ging JazzBoz niet door vanwege de coronapandemie. Het festival bestaat al 45 jaar.

Aandacht voor Miles Davis bij de Concertzender

In mei start bij de Concertzender een retrospectief van Miles Davis in zes concerten. Jaap van der Klomp stelde de serie samen. De reeks begint met een selectie van live-optredens in juli 1955, toen Miles indruk maakte op het Newport Jazz Festival. Daarna volgt het Amsterdam Concert uit 1957. Vervolgens stapt Van der Klomp over naar 1960 voor de laatste optredens van John Coltrane bij Davis. Dan een concert uit 1961 in Carnegie Hall N.Y. met saxofonist Hank Mobley en het orkest van Gil Evans. Opnamen uit 1964 gemaakt in New York, Tokyo, Berlin vervolgen de reeks. In de voorlaatste uitzending is de Miles Davis van 1969 te horen en de reeks sluit af met Miles in zijn Bitches Brew-periode (1970). De uitzendingen zijn op 22 mei, 29 mei, 26 juni, 24 juli, 31 juli en 28 augustus 2021.

ERIC'S HARDBOP-ARCHIEF

MET 'BEN EN JARMO' DE WERELD ROND (2)

Door de tomeloze inzet van Ben en Jarmo kwamen de optredens vrij snel van de grond en het duurde niet lang meer of we stonden op de kaart in **Duitsland**. We kregen daar zelfs de bijnaam 'Die Fliegende Holländer'.

Maandelijks honderden kilometers over de Autobahn naar verschillende clubs en festivals. Behalve in Berlijn en München, waren het allemaal one-nighters en dat betekende 's ochtends om 10.00 uur weer in de auto. Ik sprak dus altijd af om op tijd te verzamelen in de lobby van het hotel. Jarmo was altijd perfect op tijd. Ben daarentegen, nam de tijd wat ruimer. Hij arriveerde regelmatig met een taxi op het moment dat ik mij ernstig zorgen begon te maken, omdat we nog zo'n zes uur rijden voor de boeg hadden en op tijd weer ergens moesten soundchecken.

De deur van de taxi ging open en iemand die verdacht veel op Ben leek, rolde naar buiten, rende het hotel binnen rechtstreeks naar de ontbijtzaal, pakte snel een paar broodjes van een schaal en sprong bij mij in de auto. Ben maakte met een vrolijke lach direct een tijdsanalyse. Dan verdwenen de irritaties bij mij weer als sneeuw voor de zon. Maar Rob van Bavel en Harry Emmerly waren natuurlijk allang onderweg.

Van Berlijn staat mij nog bij dat we drie dagen in A-Trane moesten spelen en die hadden een eigen appartement voor de musici. Maar dat was maar voor vier personen, dus ik werd ondergebracht in een voormalig klooster waar kunstenaars mochten vertoeven en daar een eigen kamer hadden. Eigenlijk een deftig opvangcentrum voor musici en artiesten. Ik kreeg inderdaad een schitterende kamer met eigen telefoon en iedere ochtend een prima ontbijt in de ontbijtzaal. Zo iets had ik nog niet eerder meegemaakt. Het leek in niets op Maagdenburg waar we met z'n vijven op een kamer werden gezet en bijna met z'n allen in één bed moesten liggen en een douche met ijskoud water.

Maar het bleef niet alleen bij Duitsland. We maakten ook in Finland en **Lapland** onze opwachting. Vanuit Lapland kwam de uitnodiging om op het Kaamos Jazz ...[vervolg in de rechterkolom](#)

Jarmo Hoogendijk (links) en Eric Ineke. (Foto: Archief E. Ineke)

Festival te spelen in Saariselka, niet ver van de poolcirkel en vlak bij de kerstman.

Het was in de late herfst en we waren al gewaarschuwd dat het er weleens heel erg koud zou kunnen zijn. Het leek allemaal wel mee te vallen toen we uit het vliegtuig stapten. Dat gevoel duurde maar een paar seconden en toen voelde het aan alsof ik in een vrieskist stond. Het bleek min twintig graden te zijn. De organisatie haalde ons op met een busje en we reden door een onbeschrijfelijk mooi sneeuwlandschap met links en rechts van de weg allerlei brandende fakkels.

Het eerste concert was in een restaurant gesitueerd in een grote houten blokhut. Schitterend allemaal, maar mijn mond viel open toen Jarmo ons aankondigde in vloeiend Fins. Ik wist dat Jarmo half Fins was maar had hem nog nooit die taal horen spreken. De dag daarna speelden we nog een lunchconcert op een school en 's avonds speelden we in een theater. Dat was dan het belangrijkste concert. Bij binnenkomst zag het er allemaal zeer officieel uit met een keurig gekleed publiek, maar toen we na ons concert het theater wilden verlaten zagen die mensen er toch heel anders uit. Dat er in de noordelijke landen tijdens die donkere wintermaanden aardig wat Aquavit werd genuttigd, dat wist ik wel. Maar wat we hier meemaakten sloeg wel alles. Mannen en vrouwen lagen volkomen total loss en zo zat als een aap verspreid over het trappenhuis. Of zouden ze zo geschrokken zijn van onze muziek?

Behalve Lapland speelden we ook een aantal keren in Finland. Zo ook op het Jazzfestival in **Helsinki**. Aangezien Harry Emmerly ...[vervolg op de volgende pagina links](#)

al in Finland was voor een concert met het Metropole Orkest, leek dat logistiek perfect uit te komen. Maar schijn bedroeg, we hadden twee concerten waarvan de eerste buiten Helsinki was op dezelfde dag dat ook het Metropole Orkest een concert had.

De oplossing was dat we Koos Serieerse meenamen voor het eerste concert en Harry zou dan op het tweede concert aanwezig zijn. Nou, dat heeft Koos geweten. Het was in het voorjaar, het was ijskoud en we speelden een openluchtconcert.

Ik zie Koos nog zo staan in een lange regenjas met al die baspartijen voor zijn neus die maar steeds opwaaiden door de wind. De volgende ochtend vloog hij weer terug naar Amsterdam en het toonde zijn fantastische mentaliteit om deze ondankbare klus toch maar even te klaren.

De volgende dag was Harry weer aanwezig en speelden we in de zaal waar de bekende Finse UMO Big Band zijn vaste onderkomen had. Ik weet nog wel dat onze groep aardig van leer trok en er in de pauze een jonge gitarist uit Oostenrijk zich aan ons voorstelde. Hij vond het een waanzinnig concert. Dat was Wolfgang Muthspiel, nu een grote bekendheid en een held voor vele jonge gitaristen.

In 1991 werden we uitgenodigd om op het bekende Pori Jazz Festival te spelen als afgevaardigden voor Nederland door de European Broadcasting Union. In het hotel kwamen we Lew Tabackin tegen die ons nog uitnodigde om langs te komen bij zijn optreden. Wat een genot om Bob Cranshaw weer eens op contrabas te horen spelen.

Het **Kopenhagen** Jazzfestival kwam ook aan bod. Dat betekende met zijn allen met de nachttrein, slapen ho maar en zo gaar als een banketletter in de ochtend aankomen in Kopenhagen. Daar konden we even een paar uur slapen in een hotel en daarna gelijk naar de soundcheck in een park waar we een middagconcert moesten spelen. Ze hadden voor mij een leuk drumstel van plexiglas neergezet... Ik ben wel wat gewend, maar dit was ernstig. Verstand op nul, niet zeuren en spelen.

Het was leuk om Doug Raney weer even te ontmoeten die destijds in Kopenhagen woonde en had gelezen dat we op het festival speelden. Hij nodigde ons alle [...vervolg in de rechterkolom](#)

maal uit om diezelfde avond naar zijn optreden te komen in de tuin van een restaurant. Hij speelde daar met Bernt Rosengren en Mads Vinding. Dat was een mooi concert en ook hier was ik stomverbaasd om Doug in vloeiend Deens en zonder enig New Yorks accent te horen aankondigen. En passant onthield Jarmo nog even de Coltrane-changes van 'Star eyes', het stuk dat we later zelf opnamen voor de cd 'Run For Your Wife'. Na dit concert met diner vertrokken we weer snel naar het station om die vervloekte nachttrein weer te halen. Een dag later speelden we op het North Sea Jazz Festival in **Den Haag**.

We kwamen ook weer terug in **Parijs** voor een week in de inmiddels mij wel zeer vertrouwde Petit Opportun van Bernard Rabeau, een club die bestaan heeft van 1977 tot en met 2004. Ik vergeet nooit dat de zoon van Kenny Clarke iedere avond geboeid naar ons zat te luisteren op het stenen trapje dat leidde naar de uitgang van deze jazzkelder. Laurent Clarke was een aardige en intelligente jonge student die, om wat bij te verdienen, de baas hielp met het rondbrengen van de drankjes. En dan te bedenken dat zijn vader daar zijn laatste gig speelde voor hij overleed aan een hartaanval. Heel erg jammer dat die club niet meer bestaat, er is toch niets mooier dan een week te spelen in een club in Parijs.

De band stond inmiddels als een huis en ondertussen hadden we ook **België** veroverd. We speelden in Mons waar Koos Serieerse wederom inviel voor Harry Emmery en als 'part of the deal' moesten we ook pianist Mal Waldron voor een paar stukken begeleiden. Rob van Bavel kon rustig even een biertje gaan drinken terwijl de rest van de band met wat Monk-repertoire de inmiddels al wat breekbare, maar onverstoorbare Mal Waldron respectvol een duwtje in de rug gaf. Een aparte ervaring.

Op uitnodiging van de toenmalige Nederlandse ambassadeur in **Luxemburg**, de heer Faber, werden we gevraagd om een concert te geven voor de ambassade aldaar. We werden bij de Luxemburgse grens opgewacht door een limousine met Nederlandse vlag. Ben stapte uit mijn auto en stapte onmiddellijk in de limousine. Wij moesten de heer Van den Dungen maar volgen want die vond het wel wat.

Enfin, eerst een uitgebreid diner en daarna een heftig concert in een grote zaal met heel veel galm voor de genodigden, die er schijnbaar toch van genoten. In ieder geval vond de heer Faber, een echte jazzliefhebber, het prachtig. En dat is dan toch weer mooi meegenomen wanneer je als pure jazzgroep een beetje internationaal wil toeren.

Hierna begon **Canada** aan de horizon op te doemen. Maar dat komt in het volgende en laatste deel aan de orde.

Eric Ineke

Deel 1 van 'Met 'Ben en Jarmo' de wereld rond' staat in JF 356.

Eric Ineke is drummer en doceert aan het Koninklijk Conservatorium van Den Haag. Sinds 2006 is hij leider van de Eric Ineke JazzXpress. Met het Ben van den Dungen/Jarmo Hoogendijk Quintet maakte hij drie albums: 'Speak Up', 1989 (Timeless), 'Run For Your Wife', 1991 (Timeless) en 'Double Dutch', 1993 (PTSD/EMI). De bezetting van het kwintet: Ben van den Dungen (sax), Jarmo Hoogendijk (trompet), Rob van Bavel (piano), Harry Emmery (bas) en Eric Ineke (drums). Het Quintet staat op 15 mei en 19 juni (17.00 uur) centraal in het radioprogramma House of Hard Bop van de Concertzender.

Luister hier een eerdere aflevering van House of Hard Bop met het Quintet terug: <https://bit.ly/3n9W2oy>

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

FLETCHER HENDERSON

THESAURUS OF CLASSIC JAZZ

A study in frustration (1897–1952)

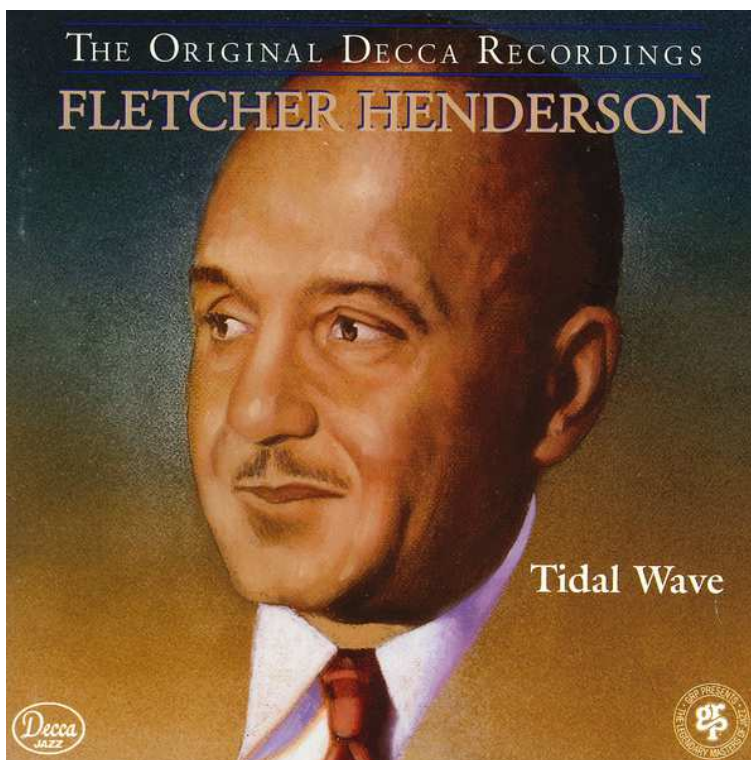
Ik wou deze bijdrage beginnen met de vraag: is op de radio de laatste tien jaar een nummer van Fletcher Henderson gedraaid? (Jazzvriend Herbert vroeg zich af, wordt daar wel jazz gedraaid? In Vlaanderen hebben we Jazz op Klara: op maandag Late Night Jazz (22-23u), op vrijdag Take 6 (20-22u), op zondag Round Midnight (22-24u) en van maandag tot donderdag Django (18-20u)).

Pionier Fletcher Henderson (FH) dirigeerde de bigbands met gearrangeerde muziek met in 1926 beperkt succes voor een beperkt publiek. Hij is voorloper van de swingperiode uit de jaren dertig, het is Benny Goodman die de titel 'King of Swing' verwerft. Glenn Miller, Tommy Dorsey, Duke Ellington, Count Basie, Charlie Barnet verdienen meer dollars dan Henderson. In die jaren werd in theaters en ballrooms 'jazzology' onderwezen door zwarte jazzprofessoren: Jelly Roll Morton, Louis Armstrong, King Oliver, Erskine Tate, Earl Hines, Ethel Waters, Jimmie Noone, Bessie Smith, Fletcher Henderson. Het woord 'jazz' werd in de jaren twintig geassocieerd met bordelen van New Orleans, Ellington verkoos 'negro music'. In Amerika is 'jazz' een lelijk woord, zoals in de uitdrukking 'and all that jazz', dat staat voor minachting, geringschatting, belediging.

Henderson was een orkestleider met een excellente bibliotheek partituren. Hij kampte met nadelen: hij was zwart, mindervalide wegens een auto-ongeluk in 1928, had te weinig ambitie, onderging de lakse discipline van zijn muzikanten, en als zakenman was hij niet gemotiveerd.

Hij was gefrustreerd door de beperkte drie minuten van een 78 toeren plaat. Platen gaven niet weer hoe goed zijn orkest wel was. Dat wilde kornettist Rex Stewart bewijzen: op 26 en 29 november, en op 2 december 1957 verzamelde hij 'The Fletcher Henderson All Stars' voor de plaat 'Cool Fever – The Big Reunion', met de saxofonisten Coleman Hawkins, Ben Webster en Buster Bailey – de langere speeltijd laat de muziek van FH beter tot haar recht komen (Blue Moon 817).

[...vervolg in de rechterkolom](#)

De hoes van een GRP-verzamelalbum.

Orkestleider Sun Ra hoorde als teenager Hendersons orkest, 'die muzikanten moeten engelen zijn, no human could produce such beautiful music!'.
 In 1981 verscheen Hendersons Story op vier elpees, in 2018 heruitgebracht op Poll Winners Records 27380, 3cd-74 tracks uit 1923-1938, mijn nieuwe exemplaar kost 12 euro. In 2020 verscheen op Frémeaux 5754 de 3cd-71 tracks 'Les Trompettes de Fletcher – 1923- 1941', 30 euro.

In 1981 verscheen Hendersons Story op vier elpees, in 2018 heruitgebracht op Poll Winners Records 27380, 3cd-74 tracks uit 1923-1938, mijn nieuwe exemplaar kost 12 euro. In 2020 verscheen op Frémeaux 5754 de 3cd-71 tracks 'Les Trompettes de Fletcher – 1923- 1941', 30 euro.

JAMES FLETCHER HAMILTON HENDERSON JR.

Geboren: 18 december 1897 in Cuthbert, Georgia,

Overleden: 29 december 1952 in New York.

Vroege jaren... Pace & Handy... Black Swan...

Henderson werd geboren in een zwarte familie, met gemiddelde welstand. Zijn vader was schoolhoofd in Macon, zijn moeder was pianiste, bij haar studeerde Fletcher klassieke muziek. Hij werd goed opgevoed, wat niet vanzelfsprekend was bij de zwarten. Hij haalde in **1920** een diploma in de scheikunde en wiskunde aan de Atlanta University. Broer Horace werd geboren op 22 november 1907: die wordt de betere pianist, in zijn latere loopbaan bij Billie Holiday en in 1944 bij zangeres Lena Horne. Fletcher daarentegen wordt de muzikale denker-arrangeur.

'Hop off', opgenomen in NYC op 4 november 1927:

<https://www.youtube.com/watch?v=2W55mrk7Irw>

In 1920 zoekt FH in New York een job in de chemie, maar dat is een hopeloze zaak voor een jonge zwarte. Omdat zijn spaargeld op was, wordt hij begeleidingspianist bij de 'Black Swan Troubadours' voor de zwarte muziekmaatschappij 'Pace & Handy Sheet Music Company', op poten gezet door Harry Pace, een prof Grieks en Latijn, en W.C. Handy, 'Father of the Blues'.

Wat sociale geschiedenis: in Miami verbood een stadsreglement dat zwarte orkesten speelden voor een blank publiek. In West Palm Beach verbood de politie dat blanke buschauffeurs zwarte
 ...vervolg op de volgende pagina links

orkesten rondreden. Pianist Art Hodes was soms de enige blanke in een zwart orkest, voor hem speelde huidskleur geen rol, alleen hoe goed je kon spelen. In Chicago werd hij door het muzieksyndicaat op de vingers getikt. FH vond het niet hartelijk dat zwarte muzikanten tijdens een tournee steeds messen en/of vuurwapens meedroegen om zich te beschermen.

De ontspanningsindustrie was in handen van blanke Amerikanen, die waren ja-loers op zwarten die hun eigen muziek opnamen. Rond 1920 zijn Bert Williams en Mamie Smith de enige zwarte stemmen. Pace wilde deze discriminerende onrechtvaardigheid aanpakken samen met zijn zwarte 'recording manager' Fletcher Henderson.

In maart **1921** lanceert Harry Pace, echter zonder W.C. Handy, zijn 'Pace Phonograph Corporation' in Harlem, het Negro Quarter in NYC. Hij moest vindingrijk zijn, blanke concurrenten saboteerden hem. Hij stuurde de 'masters' naar Wisconsin en hoefde zes weken te wachten voordat de eerste 'Black Swan' persklaar was. Hij koos die merknaam en het logo ter ere van de zwarte zangeres Elizabeth Taylor Greenfield (1819-1876). Die was in 1853 naar Engeland gekomen. Door tussenkomst van Harriet Elisabeth Beecher Stowe ('Uncle Tom's Cabin', maart 1852) zong de 'Zwarte Zwaan' op 10 mei 1854 voor Queen Victoria in Buckingham Palace.

Harry Pace promoot zijn platen als 'the only genuine colored records, others are only passing for colored!' In april 1921 worden de eerste Black Swans opgenomen, de maand erop neemt 'Black Queen' Ethel Waters haar 'Down home ...vervolg in de rechterkolom

blues' op met de 'Black Swan Jazz Masters' van violist Cordy Williams, met FH als pianist. Met Ethel Waters en de 'Black Swan Troubadours' trekt FH op promotietoer: van 23 november 1921 tot 22 juli 1922. Ze reizen door 21 staten en treden op in 53 steden, Philadelphia, New Orleans, Memphis. Zakenman Pace schakelt journalist Lester Walton in als roadie, ter promotie in bevriende bladen als de 'New York World', de 'Chicago Defender', de 'Pittsburgh Courier'. Ethel Waters was de eerste zwarte artieste die gebruikmaakte van de nieuwe massamedia, de radio, 'broadcasting from New Orleans'. In die stad speelde een zekere Louis Armstrong in het Lyric Theatre. Bij de terugkeer van de Troubadours in New York in juli **1922** was Harry Pace's Phonography Company uitgebreid: dertig mensen tewerkgesteld in grotere eigendommen, zeven districtmanagers, duizend dealers en agenten, plus een orkest van acht man. Afgunst groeit bij Okeh, Paramount, Columbia, de markt van de 'race records' was financieel interessant. In maart 1923 wordt zijn firmanaam de 'Black Swan Phonograph Company', de capaciteit van zijn perserijen in Long Island City werd vergroot, soms werden zeventuizend platen op een dag verkocht. Door de opkomst van de radio daalt de platenverkoop en wordt de fabriek gesloten. In december 1923 wordt Black Swan failliet verklaard. In mei 1924 neemt Paramount de Black Swan catalogus over. Harry Pace's 'all black' droom heeft drie jaar geduurd. FH moet op zoek naar ander werk...

1924... Louis Armstrong – Coleman Hawkins

Aanvankelijk weigert Armstrong het aanbod om bij Henderson te komen spelen, zijn vriend, de drummer Zutty Singleton, mocht niet mee. In januari 1924 had FH zijn bigband bijeen en behaalde successen met de arrangementen van Don Redman, die swingden méér door de inbreng van Armstrong, die was toch gearriveerd in september 1924. Op 9 januari 1924 zong Bessie Smith, met Don Redman en FH 'Eavedropper's blues', over het achterklappen en stiekem luistervinken achter de deur. Bessie's 'Cake walking babies' met Henderson's Hot Six van 5 mei 1925 is een luistertip: Joe Smith op trompet, Buster Bailey als klarinetist, Coleman Hawkins op tenorsax.

(<https://www.youtube.com/watch?v=fe5qMYExYp0>)

FH had Coleman Hawkins weggehaald bij Wilbur Sweatman voor de 'Dicty blues' op 9 augustus **1923**, met Don Redman en FH, Hawkins' eerste substantiële plaat. Hoewel de saxofoon al rond 1841 door Adolphe Sax was uitgevonden, werd dat instrument pas functioneel ingeschakeld in de bigbands door FH begin jaren twintig van de vorige eeuw.

Van 1922 tot juli 1924 speelt FH in de Club Alabam in Broadway, met stersolist Coleman Hawkins. Na een dispuut met de Alabam verhuist zijn orkest in de zomer **1924** naar de Roseland Ballroom, na de Savoy Ballroom de meest bekende zaal in New York.

FH componeert 'Gin house blues' met tekstschrijver Henry Troy, op 18 maart 1926 gezongen door Bessie Smith met Buster Bailey en FH, Nina Simone vertolkt het in 1961 op haar 'Forbidden Fruit'.

(<https://www.youtube.com/watch?v=ZKJ6-V7dUqM>)

Noteer dat vele clubs voorbehouden waren voor blanken. De Cotton Club, gelegen in het zwarte Harlem, bediende alleen een blank publiek. Hendersons orkest bleef een tiental jaren spelen in de Roseland voor een blank publiek, met een piekperiode ...vervolg op de volgende pagina links

tussen 1927 en 1930. Zijn orkest was veeleer een dansorkest, geen jazzorkest, maar stilaan werd jazz ernstig genomen, dankzij de 'Black and tan fantasy' uit 1927 van Duke Ellington en Bubber Miley.

Uit die periode 1924-1925 dateert wat later de basis wordt voor bigbands, afwisselend op het voorplan de kopers en de rietblazers, en beperkte ruimte voor solopassages. Op zijn platen uit 1924 zijn er opvallende solos voor Louis Armstrong in 'Go 'long mule', 'Shanghai shuffle', 'Copenhagen'. Don Redman bewerkt King Olivers 'Dippermouth blues' tot 'Sugar foot stomp', meteen één van zijn eerste hits.

1928 is een keerpunt in Hendersons leven: door een auto-ongeval wordt zijn linkerkant verlamd, hij is ontmoedigd, verloor zijn ambitie, aldus zijn vrouw Leonora Meaux, met wie hij in 1924 was getrouwd, zij was de ex-vrouw van zijn eerste trompettist Russell Smith.

1929. Depressie volgt op de financiële ontploffing van Wall Street op 29 oktober 1929. Minder volk in de cabarets en door de opkomst van de geluidsfilm is er ook minder werk voor begeleiders van stomme films. Het gevoel 'jazz is dead' overheerste. Bovendien gold de Prohibition Wet van 1920 tot 1933, alcoholverbod, met de daaraan verbonden negatieve neveneffecten: Al Capone, illegale cafés, 'speakeasies', 'blind pigs', illegaal gestookte drank, 'gin joints', corruptie. Elke club had wel een verborgen lokaal voor geldspelen, blackjack, pokeren, teerlingbak, en ook geheime plaatsen voor geheime optredens met grote foaien voor de muzikanten. Voor de overheid was het een sisyfusarbeid om bootlegging te controleren, alleen al in NYC bestonden in de jaren twintig wel 32.000 speakeasies. Gelukkig waren die musici die toch een job vonden, bijvoorbeeld rond 1931 Fletcher met Coleman Hawkins en Rex Stewart in Connie's Inn, vandaar Connie's Inn Orchestra...

De 'papa' van Billie, Clarence Holiday speelde vanaf 1928 tot 1933 gitaar bij FH. Foutief vond ik dat Clarence op tournee was met FH. Neen, Clarence werd ziek tijdens een Texas-tournee met Don Redman, die speelde met zijn Cotton Club Revue in het Dallas Majestic Theatre van 20 tot 26 februari 1937. Clarence bleef dagen in het Dallas St. Paul's
[...vervolg in de rechterkolom](#)

SPECIAL! DON'T MISS HEARING **FLETCHER HENDERSON**

And His ORCHESTRA
 After Winning the Recent Six-Band Contest at Savoy Ballroom
 BIGGER AND BETTER THAN EVER
 IKE DIXON'S ORCHESTRA Will Try Him
 At New Albert, Saturday Nite, June 7th

Sanitarium, waar hij overleed op 23 februari 1937. Begraven in Cypress Hills, Queens, Sectie 1, Graf 612A. Clarence was slachtoffer geweest van gasaanvallen in de Franse loopgraven, zijn schip vertrok op 20 oktober 1918, 22 dagen voor de Wapenstilstand van 11 november, hij heeft weinig oorlog gezien. Bij het leger was Clarence klaroerblazer, omdat hij oorlogsveteraan was betaalde het US Government zijn begrafeniskosten.

In **1933** staat 'Queer notions' van Coleman Hawkins op de opnamelijst. Eens zat tenorsaxofonist George Dixon in de Savoy Ballroom aan tafel met FH, Luis Russell, Chick Webb, Artie Shaw. Hawkins liet zich ontvallen dat hij FH zou verlaten, Dixon had net een telegram gekregen van saxofonist Lester Young uit Kansas City. Op 31 maart 1934 werd de samenwerking tussen FH en Lester Young beklonken in het Graystone Hotel in Detroit. Van 5 tot 11 november 1934 concerten in de Graystone Ballroom, Detroit, ook nog op 30 augustus 1937, 1 mei 1938, 15 november 1943.

1934. Hawkins had orkestleider-impresario Jack Hylton in Londen gecontacteerd, of omgekeerd. Hij arriveert op 30 maart 1934 in Engeland, Hylton vindt werk voor Hawkins. Zijn Europees verblijf leidt in 1935 tot concerten met The Ramblers van Theo Uden Masman, in Oostende met het orkest van Robert De Kers, met op 28 april 1937 opnamen in Parijs met Django Reinhardt, Benny Carter, Tommy Benford. Denk meteen aan zijn fameuze 'Body and soul' van 11 oktober 1939. Bij FH werd Hawkins vervangen door Lester Young, die bleek te progressief volgens mevrouw trompettiste Leora Henderson. Young blijft vijf maanden bij FH en trekt dan naar Count Basie. De tenorstoel komt in handen van Ben Webster, op 11 september 1934 wordt een 'Limehouse blues' opgenomen.
[...vervolg op de volgende pagina links](#)

In november 1925 gaat Armstrong naar Chicago bij 'Lil Armstrong's Dreamland Syncopators', bij FH had hij jazzkiemen gezaaid. Tot 1927 was het vooral Don Redman die de arrangementen schreef. Zomer 1927 wordt Don muzikaal directeur bij McKinney's Cotton Pickers in Detroit. Henderson moet nu zelf gaan arrangeren, doet een beroep op broer Horace, die wel dertig stuks aflevert. In 1930-1931 is Benny Carter leverancier van een pak arrangementen.

Beste werken uit die periode: 'King Porter': populair gespeeld door Benny Goodman met een FH-arrangement, opname 1 juli 1935 met Bunny Berigan en Gene Krupa. FH nam de 'King Porter stomp' wel vier keer op: in 1925, 1928, 1932 en 1933.

'New King Porter stomp' uit 1932:
<https://bit.ly/3vM5529>

Een verdienste van Henderson: hij ontdekte nieuwe talenten, haalde zwarten uit hun onbekendheid. Concurrenten konden niet wedijveren met Fletchers topsolisten: kornettisten Louis Armstrong, Joe Smith, Rex Stewart, Henry Red Allen, Roy Eldridge, Bobby Stark, Tommy Ladnier, Doc Cheatham, trombonisten Benny Morton, Charlie Green, Jimmy Harrison, J.C. Higginbotham, Claude Jones, Dickie Wells, klarinettisten Russell Procope en Buster Bailey, de toptenoristen Ben Webster, Coleman Hawkins, Lester Young, Chu Berry, alt-saxofonisten Benny Carter en Hilton Jefferson.

Op 9 december 1932 liet manager John Hammond voor Columbia drie nummers opnemen: 'Honeysuckle rose', 'New King Porter stomp', 'Underneath the Harlem moon', met enkele van die vooraanstaande reeds geciteerde solisten. Verhoog wat volume van je muzikspeler voor 'Big John's special' van 11 september 1934, arrangement Horace Henderson, ter ere van John Reda, populaire barhouder in Harlem.

'Big John's special' uit 1934:
<https://bit.ly/2SrBJHX>

Van dezelfde sessie is ook 'Happy as the day is long', arrangement van Benny Carter.

Op 25 september 1934 speelt het orkest van FH in New York arrangementen van broer Horace op 'Rug cutter's swing', 'Hotter than 'Eil', 'Liza', met Red Allen, Buster Bailey, Ben Webster.

...vervolg in de rechterkolom

Helaas had FH geen koopmanschap, hij kon de besten niet aan zijn orkest binden. Door zijn zwakke management kwamen zijn muzikanten te laat of dronken of beide, hij verloor boekingen. In 1934 ontbindt hij zijn orkest en Hawkins was vertrokken naar Londen. Ook in 1934 verkocht hij zijn beste papieren aan Benny Goodman; die speelde voortreffelijk zwarte jazz en had wekelijks arrangementen nodig voor zijn 'Let's Dance'-radioshow voor de National Biscuit Company, van december 1934 tot mei 1935. Dankzij Fletchers arrangementen kende Goodman direct succes, FH werkt 26 weken als arrangeur voor Goodman. Goodman wordt 'The King Of Swing' vooral van 1935-1945.

'Shanghai shuffle', versie opgenomen in 1934
<https://www.youtube.com/watch?v=2iryiZRu-To>

1935 – 1941

Begin 1935 had FH een dispuut met broer Horace, waardoor hij onvoldoende muzikanten bijeen had voor een optreden in de Apollo, gelukkig wilde trompettist Louie Metcalf te hulp schieten. In 1936 begint FH een nieuwe band, scoort direct een hit met 'Christopher Columbus' van 27 maart 1936, co-composer Chu Berry. Op 4 mei 1936 concert in de Arcadia Ballroom, Detroit.

In de Savoy Ballroom spelen de top bigbands van toen: Duke Ellington, Jimmie Lunceford, Count Basie, Andy Kirk, Chick Webb, Tiny Bradshaw, Erskine Hawkins, en Fletcher Henderson. Op 16 mei 1938 gaat in de Savoy een 'Mammoth Jazz Session' door met 25 orkesten voor een 'Swing Battle of the Century'. In die Savoy vonden van 1931 tot 1946 op dinsdag bokswedstrijden plaats met wel tweeduizend kijklustigen, vier bokkers van twee meter speelden 'security'.

FH krijgt een engagement in 'The Grand Terrace' in Chicago. In juni 1936 werd Billie Holiday begeleid door Henderson's orkest, maar haar optreden viel niet in de smaak van boss Ed Fox, ze werd aan de deur gezet, haar kortste engagement. In 1936 vervangt de zeventienjarige Israel Crosby bassist John Kirby. Hij blijft tot 1938 bij FH en sterft op zijn 43ste in zijn geboortestad Chicago.

Tussen 1936 en 1939 nodigt FH vocalisten uit, Ted Lewis op 23 mei 1936. Op 'Shoe shine boy' van 4 augustus 1936 is Roy Eldridge de zanger.

In de lente van 1939 ontslaat FH zijn muzikanten, werkt nogmaals voor Benny Goodman, met hits als 'Spring song', 'Night and day', 'Down by the old mill stream', 'Crazy rhythm', 'Frenesi', 'Birds of a feather', 'Stealin' apples', 'Henderson stomp', en de 'Bolero' van Ravel (arr Eddie Sauter).

Op 5 augustus 1939 is FH in de Hollywood Bowl in Los Angeles. Van september tot december 1939 is FH pianist tegelijkertijd met gitarist Charlie Christian in Goodman-orkesten, op 2 oktober 1939 een 'Rose Room' met Lionel Hampton. Charlie Christian werd amper 25 jaar, hij overleed op 2 maart 1942.

Op 24 december 1939 gaat in Carnegie Hall, New York het 'Spirituals to swing' concert door waarbij het Benny Goodman Sextet met FH, Lionel Hampton, Charlie Christian. Een muzikale mijlpaal, bewijs van culturele 'Dosko', zwart en blank, door onderlinge samenwerking komt overwinning!

1941 – 1952

FH werkt nu met 'pick up'-bands, gelegheidsmuzikanten. In 1941 is FH opnieuw in de Roseland, nu met trompettist Jonah Jones en drummer Art Blakey. Blakey dronk tijdens zijn optre-
 ...vervolg op de volgende pagina links

dens via een rietje whiskey uit zijn zak-fles. Sid Catlett nam hem terzijde: 'learn how to master your instrument before you learn how to drink!'.

Op 3 januari **1942** is FH in de Grand Terrace Ballroom, nu met trompettist Peanuts Holland.

De jaren 1942-1943 waren noodlottig voor de bigbands: reizen per bus was moeilijk wegens gerantsoeneerde benzine. Door een gebrek aan musici die in militaire dienst moesten worden orkes-ten ontbonden. Vandaar dat er na de oorlog minder plaats was voor bigbands van achttien man, wel ontstaan kleine combo's. Bovendien is er de 'recording ban' van 1942-1944. Dat betekent geen platen als promotie.

In de zomer van **1945** reist FH naar de West Coast, Hollywood, Los Angeles, Dexter Gordon speelt mee, alsook trompettiste Valaida Snow. Zij was in 1943 teruggekeerd naar Amerika nadat ze in 1941 door de Zweedse politie werd overgedragen aan de nazi's en twee jaar in een strafkamp had doorgebracht. FH was graag gezien in het Paradise Theatre in Detroit: reeksen van zeven concerten op een rij, 16-22 maart en 16-22 april 1943, 22-28 december 1944 en 5-11 januari 1945.

In 1945 weer in dienst bij Benny Goodman, eventjes als pianist in zijn sextet. Henderson leidt nog succesvol een big-band in **1946-1947** in Club DeLisa.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

In **1948-1949** toert FH nog eens met Ethel Waters. Met J.C. Johnson schrijft FH voor de 'The Jazz Train', een revue 'Dedicated to Negro People'. Die 'musical comedy revue' met Red Allen, Lucky Thompson, Tyree Glenn werd vertoond in Broadway's Bop City, een club die bestond van 1949 tot december 1950. Hij leidt zes weken een bigband in de Bop City. Eind **1950** speelt FH in Cafe Society in een sextet waarin bop tenorsaxofonist Lucky Thompson. Op 21 december 1950 krijgt FH een hartaanval, wordt gehospitaliseerd, en blijft tot aan zijn dood verlamd. Hij stierf gefrustreerd, vandaar de titel van dit stuk!

In april **1951** is er een benefiet voor FH met het Benny Goodman trio. Hij was stervende in de nacht van 28-29 december 1952, 55 jaar oud. Zijn begrafenis leidde in Harlem tot een volkstoeloop. Henderson werd bijgezet in het familiegraf in Cuthbert. Toen de eerste blanke muzikant bij het zwarte orkest van FH in 1943, de toen 19-jarige gitarist Chet 'Chet Krueley' Krolewicz, jaren later de verwaarloosde grafsteen aantrof, was hij zo ontgoocheld dat hij die liet restaureren.

Ach ja, de roepnaam van FH was 'Smack', een slangwoord voor heroine, maar geen verband met FH. Die bijnaam dateert uit zijn schooltijd, toen hij sliep smekte hij een smekkend geluid met zijn lippen. Zijn kamergenoot was Mack, sindsdien 'Mack and Smack'! En Horace 'Little Smack'!

Hendersons documenten zijn verzameld bij het Amistad Research Center van de Tulane University in New Orleans. Hij is opgenomen in de 'Hall Of Fame' van de New Jersey Jazz Society. In Atlanta kan je het Fletcher Henderson Museum bezoeken.

LUISTERTIPS van 1924 tot 1940

Ik heb op zeven cd's meer dan honderd nummers van Henderson meer dan één keer beluisterd. Het ene mooier dan het andere. Van heel wat nummers bestaan diverse 'takes'. 's Nachts word ik in mijn dromen wakker met een 'St.Louis shuffle' en 'Variety stomp'. Mijn tips:

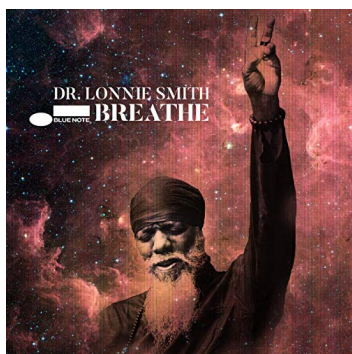
- 1924 Copenhagen
- 1925 Sugarfoot stomp, What-Cha-Call-'Em Blues
- 1926 The stampede
- 1926 The Henderson stomp, The chant
- 1927 St.Louis shuffle, Variety stomp
- 1927 I'm coming Virginia, Hop off
- 1928 King Porter stomp
- 1930 Keep a song in your soul
- 1931 Sugarfoot stomp
- 1932 New King Porter stomp
- 1933 Queer notions
- 1934 Shanghai shuffle, Big John's special
- 1936 Christopher Columbus, Stealin' apples
- 1939 Rose room met Benny Goodman
- 1940 Henderson stomp met Benny Goodman

Oordeel zelf, voor een beperkte prijs vindt u zeker de geciteerde Henderson-box! Wie de smaak te pakken heeft: 'The Greatest Black Big Bands - 1930-1956': veertig nummers met Louis Armstrong, Count Basie, Cab Calloway, Benny Carter, Duke Ellington, Lionel Hampton, Erskine Hawkins, Fletcher en Horace Henderson, Earl Hines, Buddy Johnson, Andy Kirk, Harlan Leonard, Jimmie Lunceford, Jay McShann, Lucky Millinder, Bennie Moten, Don Redman, Chick Webb, Cootie Williams (Frémeaux 5287, 2cd)

Erik Marcel Frans

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 3 mei 2021

1 Dr. Lonnie Smith

Breathe
(Blue Note)

2 Veronica Swift

This Bitter Earth
(Mack Avenue)

3 Nelson Riveros

The Latin Side Of Wes Montgomery
(Zoho)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Kortjen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Bart Noorman, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk.

Fotografie: Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 3 mei 2021

Ingrid Hagel. (Persfoto)

Christine Stephan, **JAZZTHETIK** (Germany):

MARC RIBOT CERAMIC DOG

Hope (Yellowbird)

Viktor Bensusan, **Jazzdergisi.com** (Turkey):

EMMET COHEN

Future Stride (Mack Avenue)

Dick Hovenga, **Written in Music** (Netherlands):

STEIGER

The New Lady Llama (Sdban Ultra)

Sebastian Scotney, **LondonJazz News** (UK):

BIRGIT MINICHMAYR

As An Unperfect Actor (ACT)

Patrik Sandberg, **JAZZ/Orkesterjournalen** (Sweden):

DAVE HOLLAND

Another Land (Edition Records)

Cim Meyer, **Jazz Special** (Denmark):

ERNESTO CERVINI

Tetrahedron (Anzic)

Lars Mossefinn, **Dag og tid** (Norway):

ERLEND APNESETH TRIO

Lokk (Hubro)

Matthieu Jouan, **Citizenjazz.com** (France):

MARTINEZ/BARDAINNE/DE POURQUERY

Drôles de dames (BMC)

Axel Stinshoff, **Jazz thing** (Germany):

HÅKON KORNSTAD

Out Of The Loop (Jazzland)

Luca Vitali, **Giornale della Musica** (Italy):

MICHEL PORTAL

MP85 (Label Bleu)

Madli-Liis Parts, **Muusika** (Estonia):

INGRID HAGEL

New Beginning (Ingrid Hagel)

Paweł Brodowski, **Jazz Forum** (Poland):

TOMASZ CHYŁA QUINTET

Da Vinci (AR014)

Mike Flynn, **Jazzwise** (UK):

NIGEL PRICE TRIO

Wes Re-imagined (Ubuntu Music)

Anna Filipieva, **Jazz.ru** (Russia):

ROMAN STOLYAR/ANDREI RAZIN

Ballet Scenes For Two Pianos (Bomba-Piter)

Jan Granlie, **Salt-peanuts.eu** (Pan-Scandinavian):

IVO PERELMAN/MATTHEW SHIPP

Embrace Of The Souls – Special Edition Box (SMP)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.

OPENING JAZZAHEAD! 29 APRIL 2021, BREMEN

JAZZ IN BEELD

Markus Stockhausen opende op 29 april de vijftiende editie van Jazzahead! met een concert in de ÖVB Arena. (Foto: Jan Rathke)

Onder het motto 'Close together from afar' werd Jazzahead! 2021 via internet vanuit de ÖVB Arena in Bremen gestreamd. (Foto: Jan Rathke)

SHOWCASES JAZZAHEAD! 29 APRIL 2021, BREMEN**JAZZ IN BEELD**

Als Nederlandse vertegenwoordigers op Jazzahead! speelden 29 april tijdens de Europese showcases het Sun-Mi Hong Quintet (op de bovenste foto trompettist Alistair Payne), de Guy Salomon Group (onderste foto met v.l.n.r. José Soares, Guy Salomon en Lucas Martínez) en het Rembrandt Frerichs Trio. (Foto's: Jan Rathke)

Een teken des tijds. Het Sun-Mi Hong Quintet geeft één van de twaalf showcase-concerten die live vanuit Bremen werden gestreamd. Zonder publiek. In een zaal – de ÖVB Arena - waar normaal gesproken 14.000 mensen zitten. In totaal waren er 31 showcases. (Foto: Jan Rathke)